

<i>preek</i>	4 december 2022
<i>serie</i>	Wandelen met God
<i>thema</i>	Week 3: Samen op reis
<i>tekst</i>	Hebreeën 10:25: Laten we elkaar bemoedigen, en dat des te meer naarmate u de dag van zijn komst ziet naderen.
liturgie:	
<i>stil gebed</i>	
<i>gesproken votum, groet, amen</i>	Psalm 100 OB (Juich, aarde, juicht alom den Heer; vers 2 en 4 met tegenstem)
<i>adventsmoment</i>	adventslied (In een wereld, soms zo duister; refrein en couplet 2)
<i>gebed ingeleid met</i>	Opwekking 462 (Aan uw voeten, Heer, is de hoogste plaats) kinderlied: ELB 443 (Ik volg de Heer)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>preek deel 1</i>	Kerkboek 122 (Ik was verheugd, toen men mij zei: 'Laat ons naar 't huis des Heren gaan')
<i>lezen Hebreeën 10:19-25</i>	
<i>preek deel 2</i>	Reisgenoten: Samen is het beter (Ik ben op zoek naar een hemelse stad; https://www.youtube.com/watch?v=0Va2IrsOYWa)
<i>wet van Gods liefde</i>	
<i>gebedspunten met filmpje</i>	
<i>gebed ingeleid met</i>	orgelmuziek: Psalm 77:7 OB ('k Zal gedenken, hoe voor dezen ons de HEER heeft gunst bewezen; bewerking Jan Zwart)
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	Opwekking 123 (Great is Thy faithfulness)
<i>zegen met gesproken amen</i>	

preek deel 1

Drie keer per jaar moesten de Israëlieten vroeger naar Jeruzalem. Zo had God dat voorgeschreven.

Dat was een makkie als je vlakbij Jeruzalem woonde. Dat werd een wat grotere opgave als je helemaal in het noorden van het land woonde. En dat was vrijwel onmogelijk als je in het buitenland woonde. In de praktijk kwamen de mensen waarschijnlijk hooguit één keer per jaar naar Jeruzalem. En wie in het buitenland woonde, hoopte dat 'ie tenminste één keer in z'n leven de lange reis kon maken.

Gods bedoeling was dat zijn volk massaal bij elkaar zou komen.

God wilde dat ze samen zouden zijn, bij God, in Gods huis: in de tempel in Jeruzalem. God wilde dat ze daar samen God zouden danken voor alles wat Hij had laten groeien. God wilde dat ze daar ook samen zouden genieten van Gods genade. Het was altijd een groot feest. Zoveel mensen bij elkaar! Dat gaf natuurlijk een enorme drukte. Maar wat moet dat geweldig zijn geweest. Zo had God het bedoeld.

De reis naar Jeruzalem toe was een hele happening.

Uiteraard ging vrijwel iedereen te voet op reis. De mensen gingen niet in hun eentje op pad maar als reisgezelschap.

Een mooi voorbeeld daarvan vind je in Lucas 2 waar verteld wordt hoe Jezus samen met Jozef en Maria naar Jeruzalem gaat voor het pesachfeest. Ze zijn in een reisgezelschap onderweg: met familieleden en bekenden die samen optrekken; samen de lange reis maken; een grote groep mensen: mensen die elkaar kennen en die voor elkaar zorgen.

Onderweg was er tijd genoeg om met elkaar te praten, en ook om contact te maken met

mensen die je niet zo goed kende. Soms kon het wezen dat je iemand trof die wel op pad was, maar niet naar Jeruzalem; zo iemand die naar z'n akker wilde en helemaal geen plannen hadden om samen met de anderen voor God te verschijnen. Dan kon je al lopend daar over praten, en de ander uitnodigen om ook mee te gaan naar het huis van God.

Onderweg werd ook gezongen. Laten wij nu één van die liederen zingen: Psalm 122. Aansluitend lezen we Hebrëen 10 vers 19-25.

preek deel 2

Waar gaat Hebrëen 10 vers 25 over?

Volgens veel christenen gaat het hier over kerkgang.

Dat is een oude uitleg die 400 jaar geleden al populair was (en die je dan ook tegenkomt in de oude Statenvertaling). In latere vertalingen wordt die uitleg nog steeds gevolgd: in de NBV en ook in de BGT. “Blijf ook naar de kerk komen”, staat daar. En er wordt aan toegevoegd: “Sommigen van jullie doen dat niet meer, en dat is verkeerd”. Volgens de BGT krijg je dus in vers 25 op je kop als je niet (of slechts af en toe) naar de kerk gaat.

Eerlijk gezegd heb ik dat ook altijd gedacht.

Ik had het idee dat Joodse christenen in Jeruzalem in dit vers te horen kregen: kom naar de kerk! en blijf niet weg!

En ik dacht dat God hiermee iets te zeggen had aan mensen die wel in God geloven maar van zichzelf zeggen: sorry, maar mij zul je niet zien in de kerk (of niet zo vaak) want ik ben nu eenmaal geen kerkmens. Ik dacht dat God in vers 25 tegen zulke mensen zei: blijf niet weg maar kom naar de kerk! (net zo als het in de BGT vertaald is).

Maar ik begon te twijfelen. Want in vers 25 lees je de oproep: we moeten elkaar bemoedigen! Blijf niet weg maar bemoedig elkaar!

Ik bedacht ineens: misschien gaat het hier niet over mensen die afhaken omdat hun geloof steeds kleiner wordt; maar misschien gaat het hier over anderen, over mensen die vol zijn van God, alles willen doen voor God, jarenlang geprobeerd hebben om anderen sterker te maken in hun geloof, maar het nu zat zijn; ze zijn het moe om anderen op sleeptouw te nemen; ze hebben er gewoon geen zin meer in; de energie sijpelt weg; ze haken af; ze komen niet meer. En dat je dan te horen krijgt: blijf niet weg maar kom juist want als je komt kun je de ander ondersteunen in z'n geloof.

Mijn twijfel groeide. Want in vers 25 gaat het over één samenkomst.

Dat zou je niet zeggen als je de NBV leest, maar als je de Statenvertaling bekijkt is dat direct duidelijk: het gaat in vers 25 niet over wekelijkse samenkomsten maar het gaat over één samenkomst. “Laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten”. Het gaat dus om één bijeenkomst; één samenkomst. Wat is dan die éne samenkomst? Dat is de volgende vraag. Zo kwam ik stapje voor stapje verder.

Anderen wezen mij erop dat het woord voor ‘samenkomst’ maar twee keer voorkomt in het Nieuwe Testament; in vers 25 van Hebrëen 10 (waar we het nu steeds over hebben) en daarnaast ook nog in 2 Tessalonicenzen 2 vers 1. In de BGT wordt dat vers zo vertaald: “Op een dag komt onze Heer Jezus Christus terug, en wij zullen dan voor altijd bij hem zijn”. Hier wordt die éne samenkomst omschreven. Het blijkt te gaan over het samenkomen met Jezus. Als Jezus terugkomt, verzamelt Hij al zijn broers en zussen. Daar is Hij nu al druk mee bezig. Van overal vandaan haalt Hij zijn broers en zussen bij elkaar, omdat Hij ze samen willen hebben als één grote mensenmassa. En Hij schakelt ons daar bij in. Je ziet dat Hij eraan komt, lezen we. Omdat je weet dat Hij komt, klinkt de oproep: Laten we oog hebben voor elkaar! Laat een ander niet zomaar los als hij of zij dreigt af te haken! Laten we elkaar bemoedigen! aansporen om liefdevol te zijn! aansporen om goeie dingen te doen! want Jezus komt! en Hij wil al de zijnen bij elkaar halen! daar zet Hij zich voor in! daar heeft Hij voor geleefd en daar heeft Hij voor geleden! het ging om die éne samenkomst! en daar heeft Hij *alles* voor over gehad.

Wat betekent dat voor ons?

In het themaboek wordt dat op allerlei manieren concreet gemaakt.

Ik vind het waardevol om dat door te geven. Tegelijk voel ik me daarbij ook heel kwetsbaar.

Ik bid: O God, U kent mij, U doorgrondt mij, wilt U mij inschakelen om uw woorden concreet te maken. Ik bid dat ik de goeie dingen zeg en dat ik de goeie toon tref. Ik bid dat we elk voor onszelf luisteren en proberen te ontdekken wat God van onszelf vraagt in onze situatie.

Het is zo verleidelijk om te luisteren voor een ander, of om te denken: dat zegt hij met het oog op die of die, enzovoorts.

Waar ik voor bid, dat is dat ik Gods Woord doorgeef, dat uitleg, dat concreet maak, voor jou en voor jou en voor jou en voor mezelf. Dat kan ik alleen door de kracht van de heilige Geest. Zo ga ik dan ook door met deze preek.

1 Je bent niet alleen (dag 15).

De Joden hoefden vroeger nooit in hun uppie op pad naar Jeruzalem. Er waren altijd mensen die met hen mee liepen. Dat zorgde dat de reis wat veiliger en gemakkelijker werd. Zo kon je het volhouden.

Dat geldt voor ons nog steeds. Je staat er niet alleen voor, al heb je misschien wel eens dat gevoel. Weet dat God zijn engelen eropuit stuurt om ons te beschermen! Een enkele keer laten die engelen zich aan ons zien omdat God dat nodig vindt. Meestal blijven ze onzichtbaar maar ze zijn er altijd. Dat mag je weten! Dat is zo'n sterke macht! Geen lieve engeltjes zoals we ze in deze decembermaand vaak afgebeeld zien maar sterke strijders die God eropuit stuurt zodat ze ons van dienst zijn: Gods knechten die aan het werk zijn voor Gods kinderen. Een heel leger om ons heen. Machtig! En verder: weet dat anderen voor je bidden! Soms zeggen ze dat tegen je. Maar lang niet altijd. Ook al zeggen ze het niet, het gebeurt wel. Je wordt gezien, echt waar. En dan nog daarbij: samen met anderen ben je op pad, net als vroeger de Joden; samen ben je op weg naar de koning die komt.

2 Laten we elkaar coachen (dag 16 en 20).

Ik weet zeker dat de Joden vroeger, onderweg naar Jeruzalem, wel eens verschil van mening hadden. Als je met een reisgezelschap onderweg bent, gebeurt dat. De één is moe en wil direct rusten; de ander heeft iets van: laten we nog even doorzetten want ietsje verderop is een veel fijnere plek om de nacht door te brengen.

Dat geldt voor ons nog steeds. Waar mensen bij elkaar komen, kunnen ze veel aan elkaar hebben maar kunnen ze elkaar ook in de haren zitten en elkaar soms zelfs op een ongelooflijke manier kapot maken. Het kan zo erg worden dat je iets hebt van: ik zit liever maar alleen; ze bekijken het maar! mij zien ze niet meer! ik red me wel alleen! En zo ga je dan in je eentje verder.

Laten we samen een beroep doen op de heilige Geest. In het themaboek wordt Hij de heilige coach genoemd. Hij wil van ons een team maken, een echt team, een hecht team. Bij dit team gaat het er niet om dat je wereldkampioen voetbal wordt. De belangen zijn groter. Het gaat erom dat je als team je doel bereikt: de grote samenkomst van al Gods kinderen rondom Jezus. En daar mogen we elkaar bij coachen, gedreven door onze heilige coach: Hij is niet iemand die ons afblaft of ons vernedert of ons uit het team gooit als de resultaten tegenvallen. Hij is het die ons ziet, die oog heeft voor ons, die ons bemoedigt, die ons corrigeert, die ons moed insprekt, zodat we verder gaan: de koning tegemoet. Laat zijn voorbeeld ons inspireren om elkaar op een goeie manier te coachen.

3 Laten we horen wat God zegt (dag 17-19).

In het themaboek wordt dat vooral uitgewerkt met het oog op de gezinnen. Bijvoorbeeld: dat je zorgt voor een goeie kinderbijbel en dat je daar je kinderen uit voorleest. En (als de kinderen zelf kunnen lezen): dat elk kind aan tafel een eigen Bijbel heeft om zelf een stukje te lezen.

Als je meestal alleen zit te eten, valt het niet mee om er de regelmaat in te houden. Als niemand tegen je zegt: zullen we eerst bidden ... En als niemand tegen je zegt: zullen we nog wat lezen uit de Bijbel ... Dan blijft het er heel makkelijk bij. Jammer. Blijf niet steken in een soort van schuldgevoel of zo. Zoek liever iemand om het samen te doen. Of zoek een geschikt boekje als gesprekspartner. Het doel is dat je dagelijks contact hebt met God en niet pas bij Hem komt als je in de problemen zit (want dan durf je misschien wel niet meer God te zoeken omdat je het gevoel hebt dat God je aan ziet komen en kritisch op je is en je afwijst).

Misschien is het idee om voor jezelf een kinderbijbel te kopen, ook al ben je volwassen. Zo'n kinderbijbel lezen, gewoon van voor naar achter, dat kan je inspireren. Dat helpt je om op een nieuwe manier te horen wie God is en hoe God zijn mensen samen wil brengen op de grote bijeenkomst van Jezus Christus. Want daar zijn we naar op weg.

4 Laten we samen aanbidden (dag 21).

De tempel van vroeger kun je niet vergelijken met het kerkgebouw van vandaag. Ik besef dat dat vaak gebeurd is, vaak ook met een beroep op Hebrëen 10 vers 25. Maar in dat vers wordt een heel andere vergelijking gemaakt. De grote bijeenkomst in de tempel van vroeger wordt werkelijkheid in de grote bijeenkomst waar Jezus zich actief voor inzet: dat al Gods kinderen samen God aanbidden, samen genieten van de aanwezigheid van Jezus Christus, samen liederen zingen die de Geest hen ingeeft. Naar die bijeenkomst zijn we onderweg. Laten we er dan alles aan doen om elkaar mee te nemen.

Amen!